

Anneliese Rose

Prokleta se kobeljajući
Vežan kao utvara za krevet davim se
U još jednom gutljaju sumpora.
Hladnih stopala, raskrvavljenih usana
Guram se da progovorim bezuvjetno
Sve prokletinje tvoga bivstvovanja
U meni, nad nama,
Dok lebdim raskalašno
Čekajući tvoj križ da me probode,
Presudi kroz sve svetinje utopljene
U muku pod vinilnom trakom što mi je oko usta vežeš
Ne dajući Paklu da te zarazi
Još jednom,
Kao nekad,
Bez poricanja Đavla.
Nema izlaza.
Dok padaš kroz prozor
Gajde su odsvirale povorku
Za svim tvojim bjesomučnim koracimau bjekstvo,
Tjerajući se sa Slobodom uz Pravdu, ali
Latinskog u mom govoru nema.
Dokaz o egzorcizmu je ostao nedorečen.
Ne nosiš me zajedno sa sobom
U vlastito propadanje koje nije
Jednako mome.
Moje je sporno, pa je delikatno za sve one u crnom
Jer se nadaju Otkrovenju jedne duše
Dok se prkosno tijesni među razvratnike,
Ne uviđajući sve pukotine
Raspolućenih identiteta
Što čekaju Sudnji dan.

(Sarajevo, 14. avgusta 2011.)

R. I. P.

Prazan humak
Kišno korito nameta otopljenog snijega
Nov dašak korjenitih promjena,
Unutar svakog izrovljenog kuta bivstva
Nove egzistencije naravi i
Pomno bešćutno planirane sahrane,
Blagoslov je raspolućenog agnostika
Što bez ceremonije se obmotava
O satkani baldahin utlačene linije života
U poniznoj skučenosti tame utabane staze od dva metra
S Coincasinim pokrovom talijanskog stila.
Konačan pečat na kraju
Bez ordenja čuvenih predaka i dukata na kopcima.
Bdijenje je završeno.
Skončao je i fenjer -
Jedino svjetlo bivših ljudi
Čiji se trag vuče kao rudiment u 21. stoljeću
Novog poretka, istančanog zvuka
Što slavi pobjedu nad vinil pločama.
Mukli marš starih kompilacija,
Iscijepkani snimak VHS - a,
Lošeg snimka sa TV - a,
Otkucanih titlova prijevoda na srpskohrvatski
Jezik razvojačenog militarističkog
Sistema petokrake.
Pred Željeznom zavjesom
Izolirani nekadašnji svijet,
Što se gura u Zapad
Kao konačni pozdrav kapitalizmu,
Pjevajući Odu Radosti,
Srčano bez svijesti praznog želudca
Čija se glad utolila u sreći
Nad prekidom stoljetne iznurenosti,

Pod imperijama čiji je grč
Prestao da steže okovratnike
Unitarističke ljubavi,
Kao kocka bačena pred Boga
Da svojim plamom
Zamijeni sve u šta se već vjerovalo slijepo
Otvarajući vrata kola zvijezdica na plavoj podlozi,
Sužnji,
Ujedinite se u nov svijet
Gdje klasje pravolinijski stoji
Pred naletom vjetra
Što nosi zaborav o prošlosti.
Počivajte u miru vlastitih snova bolje budućnosti
A ja ću pokrov humka zagrliti
I čekat bolje vrijeme za
Reinkarnaciju.

(Sarajevo, 18. februara 2012.)

Začuđe

Sreća je relativan pojam
Kad pod njom ne stoji stamen kamen
A ni povoj iz kojeg bi trebala roditi se
Plahovita vidra, pokretljiva i zanesena

Samosvjesna je samo njena udaljenost
Što miljama je daleko te se čini kao polarno proljeće
Bez cvata u hladnjači ledom opasane nade
Gdje usud joj se zakucava, hermetički,
Svaki put kad bi da se morem raspliva
Plahovita vidra, pokretljiva i zanesena

Crni zločudnik se pokoljem tuberkuloze brani
Svaki put kad se nakašlje
Pravdajući se bjelinom snijega
Kao simboličkim dokazom svoje čestitosti
Djevičanske nevinosti
Jer mu ruka sama nadlijeće kosov let u zamahu kose
Pa još tvrdi da je to zbog zimske depresije.

Ograničena samilost ustanovljena
Kao konstanta u njegovim djelima
Gdje je svaki korak fašističke čizme težak i beščutan
pod navalom fascija sa plodna zla mu jezika
Skica je Treblinke i Jasenovca,
Gromoglasni čin utvare što nadiže sve četiri Kule Svijeta
budeć' žigosanog Mesiju iz blata
Da progovori njegovim jezikom i
Povede bojnu niz Azelejinu stazu
Djeleći časne od nečasnih svojim malim prstom
Koji mi obraz grebe u naletu svoje pogane mašinerije
I primitivno sječe "ud po ud" krateći mi svaki korak
Pod putem moga Hada.
Umiranje nije teško.
Teška je žuč naleta sreće
Što dođe u finalu
Na ispraćaj života u spoticanju.

(6. februara 2012.)